

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu - Bilang Pito

Labing-isa at Dalawampu't Dalawa

Jeff Pippenger
2026-04-04

Ang Daniel kabanata labing-isa talata labing-anim at talata dalawampu't dalawa ay kapwa tumutugma sa nalalapit nang batas ukol sa Linggo. Ang katuparan ng talata sampu noong 1989 ay humantong sa Digmaan sa Ukraine noong 2014, gaya ng inilarawan ng katuparan ng laban sa Raphia sa talata labing-isa noong 217 BC. Ang talata labing-isa hanggang talata labing-anim ay siya ring talata labing-isa hanggang talata dalawampu't dalawa; kaya, ang nakatagong kasaysayan ng talata apatnapu, gaya ng inilalarawan sa mga talata labing-isa hanggang labing-anim, ay inilalarawan din bilang kasaysayan ng talata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa. Ang nakatagong kasaysayan ng talata apatnapu ay inilalarawan ng mga talata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa.

Mga Kabanata Labing-isa hanggang Dalawampu't dalawa

Ang nakatagong kasaysayang iyon ay kinakatawan din sa mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa ng Genesis, Mateo, Apocalipsis, at The Desire of Ages. Ang apat na saksing iyon ng mga kabanatang “labing-isa hanggang dalawampu't dalawa” ay umaayon sa nakatagong kasaysayan, sapagkat ang nakatagong kasaysayan ay ang mga talata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa sa Daniel 11. Ang sentro ng apat na saksi ay laging tumutukoy sa tanda ng tipan, na nagsisimula sa tipan ng kamatayan na kinakatawan ni Nimrod sa kabanata labing-isa ng Genesis at nagtatapos sa patutot ng Roma sa kabanata labing-pito ng Apocalipsis.

Labimpito

Maliban kay Mateo, tinutukoy ng apat na saksi ang kabanata labimpito bilang gitnang bahagi ng panahong kanilang inilalarawan. Ang bilang na labimpito ay matatagpuan din nang tatlong ulit sa tatlong propesiya ng dalawang daan at limampung taon na nagsimula noong 457 BC, 64 at 1776. Dalawa sa mga linyang iyon, (ang una at ang huli) ay tumutukoy sa isang gitnang punto nang ang unang linya ng 457 BC ay nagtapos noong 207 BC at ang huling linya ng 1776 ay magtatapos sa 2026. Ang 207 BC ay nasa pagitan ng mga labanan sa Raphia at Panium, at ang 2026 ay ang kalagitnaan ng huling pangulo ng Estados Unidos.

Sa loob ng tatlong linya ng dalawang daan at limampung taon, naghari si Ptolemy sa loob ng labimpitong taon. May labimpitong taon sa pagitan ng 313 at 330 sa linya ni Nero, at may labimpitong taon sa pagitan ng mga labanan sa Raphia noong 217 BC at ng labanan sa Panium noong 200 BC. Tatlo sa apat na saksi ng mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa ang nagmamarka ng kanilang eksaktong gitnang bahagi sa mga kabanata labimpito. Kaya nga, ang nakatagong kasaysayan ng talata apatnapu ay kinakatawanan sa mga talata labing-isa hanggang

dalawampu't dalawa ng gayunding kabanata, at ang apat na saksi ng mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa ay nakaayon sa mismong mga talatang iyon. Ang katuparan ng bawat isa sa tatlong hula na may 250 taon ay nakaayon sa mismong iisang kasaysayan. Ang gitnang bahagi ay binibigyang-diin bilang isang palatandaan, at lalo itong itinatangi bilang sagisag ng tipan at tatak ng bayan ng Diyos.

Daniel Dose

Ang mga talata pito, labing-isa, at labindalawa ng Daniel kabanata labindalawa ay tumutukoy sa huling yugto ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Tinutukoy ng talata pito ang Disyembre 31, 2023, at tinutukoy ng talata labindalawa ang Hulyo 18, 2020. Ang pagpapangalat ng talata pito na nagtapos noong Disyembre 31, 2023, na nagsimula noong Hulyo 18, 2020, ay kinakatawan sa alpha at omega ng tatlong talata ng panahong makapropesiya na matatagpuan sa Daniel labindalawa. Ang gitnang talata ng 1,290 taon ay tumutukoy sa kasaysayan mula 1989 hanggang sa malapit nang dumating na batas ng Linggo bilang 30, at pagkatapos ay 1,260 hanggang sa pagsasara ng palugit ng tao. Ang tatlung taon na kumakatawan sa gulang ng pagkapari ng isang daan at apatnapu't apat na libo at ang 1260 taon na sumasagisag sa makasagisag na apatnapu't dalawang buwan ng Apocalipsis labintatlo.

Ang magkatuwang na propesiya ng 30 na sinundan ng isang libo at dalawang daan at animnapung taon ay isang sagisag ng magkatuwang na propesiya ng tipan nina Abraham at Pablo na 400 at 430 taon. Ang gitnang bahagi ng tatlong talata ng panahon sa Daniel 12 ay kumakatawan sa paghihimagsik ng ikalabintatlong titik, habang binibigyang-diin din ang tipan at ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang tatlong talata ay umaayon din sa nakatagong kasaysayan, at nagdaragdag ng isa pang saksi sa diin na ang gitnang bahagi ay isang sagisag ng tipan.

Tagsibol at Taglagas

Kasama ng lahat ng mga linyang ito ay dapat nating isama ang tatlong saksi ng mga kapistahan ng tagsibol at taglagas na nasusumpungan sa Levitico beinte-tres, na nakaayon at pinagsama sa kapanahunang Pentecostal sa kasaysayan ng krus. Doon ang kabanata ay beinte-tres, na isang sagisag ng gawain ni Cristo ng pagtubos-sala. Ang kabanata ay binubuo ng apatnapu't apat na talata, na sagisag na kumakatawan sa Oktubre 22, 1844. Ang Oktubre 22 ay kumakatawan sa 22 araw sa Oktubre, na nagsisimula sa unang araw at nagtatapos sa ikadalawampu't dalawang araw, sa gayon ay taglay ang mga kredensiyal ng alpabetong Hebreo. Ang Oktubre, bilang ikasampung buwan, kapag minumultiplikahan sa ikadalawampu't dalawang araw ay katumbas ng 220.

Sa kalendaryong Hebreo, ang ikasampung araw ng ikapitong buwan ay ang Araw ng Pagtubos, at ang sampung makapito ay pitumpu, isang sagisag ng panahon ng probasyon. Ang dalawang libo at tatlong daang taon ay nagtapos noong 1844 nang dumating ang ikatlong anghel, gaya ng inilalarawan sa anyo ng ikatlong atas na nagpasimula ng panahong iyon. May pitumpung sanlinggong itinakda bilang panahon ng probasyon na noon ay iniukol sa sinaunang literal na Israel sa pasimula ng 2,300 araw, at sa pagtatapos ng mga araw na iyon ang panahon ng probasyon para

sa makabagong espirituwal na Israel ay isinagisag ng ikasampung araw ng ikapitong buwan, na katumbas ng pitumpu. Ang Oktubre 22, 1844 ay sumasagisag sa nalalapit na batas ukol sa Linggo, at doon nagtatapos ang sagisag na pitumpung taon ng panahon ng probasyon para sa Seventh-day Adventism, gaya ng nangyari sa mga Judio nang batuhin si Esteban.

Ang 1844 ay kumakatawan sa isang yugto nang dumating ang dalawang anghel, ang ikalawa sa unang kabiguan at ang ikatlo sa dakilang kabiguan. Ang “44” ay kumakatawan sa isang dalawahang mensahe gaya ng inihalintulad ng balita mula sa silangan at mula sa hilaga sa Daniel 11:44. Ang Levitico 23 ay binubuo ng apatnapu’t apat na talata na naghahati sa mga banal na kapistahan sa tagsibol at taglagas. Ang apatnapu’t apat na talatang iyon ay kumakatawan sa isang dalawahang mensahe. Ang dalawang kapanahunan ay kinakatawan ng tig-dadalawampu’t dalawang talata, kaya kapuwa ang mga kapistahan sa tagsibol at taglagas ay kumakatawan sa dalawampu’t dalawang titik ng kalendaryong Hebreo. Kapag ang dalawang saksing iyon na may tig-dadalawampu’t dalawang talata ay pinagsama kasama ng kapanahunan ng Pentecostes, nagbubunga ang mga ito ng isang balangkas na may tatlong hakbang.

Ang unang hakbang ay isang pananda na binubuo ng tatlong bahagi na sinusundan ng limang araw, gaya rin ng huli sa tatlong pananda. Ang gitnang pananda ay ang tatlumpung araw ng harapang pagtuturo ni Cristo sa mga pinapahiran bilang mga saserdote para sa paglilingkod sa nagtatagumpay na iglesia. Ang Levitico beinte-tres ay nakaayon sa nakatagong kasaysayan ng talata kwarenta.

Mga Gitnang Punto

Ang pinakagitna ng linyang mula kabanata labing-isa hanggang kabanata dalawampu’t dalawa ng Genesis ay ang kabanata labimpito, kung saan itinatag ang ikalawang hakbang ng tatlong-hakbang na tipan ni Abraham at ang tanda ng pagtutuli. Ang pinakasentro ng lahat ng mga talatang nasa kabanata labing-isa hanggang dalawampu’t dalawa ay Genesis 17:22:

Ngunit ang aking tipan ay pagtitibayin ko kay Isaac, na siyang isisilang sa iyo ni Sara sa takdang panahong ito sa susunod na taon. At siya’y tumigil ng pakikipag-usap sa kaniya, at ang Dios ay umakyat mula kay Abraham. Genesis 17:22.

Nagsimulang magsalita ang Diyos kay Abraham sa talatang isa at tinapos Niya ang Kaniyang pakikipag-usap sa talatang dalawampu’t dalawa, kaya ang buong pag-uusap tungkol sa tipan ng pagtutuli ay inilagay sa loob ng propetikong konteksto ng dalawampu’t dalawang titik ng alpabetong Hebreo, samantalang ang paksa ng dalawampu’t dalawang talata ay ang seremonya ng pagtutuli, na dapat ganapin sa ikawalong araw. Ang sentro o pinakagitna ng sipi sa Genesis ay ang tipang pakikipag-ugnayan ng Diyos sa isang daan at apatnapu’t apat na libo gaya ng isinagisag ng tipan ng pagtutuli kay Abraham. Ang gitnang bahagi ng hanay ng mga kabanata ng Genesis mula kabanata labing-isa hanggang dalawampu’t dalawa ay kabanata labimpito, at ang ganap na pinakagitna ng kabanata ay talatang dalawampu’t dalawa kung saan itinitigil ng Diyos ang Kaniyang pakikipag-usap kay Abraham tungkol sa tipan, kaya inilagay ang pinakagitna sa konteksto ng alpabetong Hebreo na may dalawampu’t dalawang titik. Ang gitna ng dalawampu’t dalawang talatang iyon ay, mangyari pa, ang talatang labing-isa.

At inyong tutuliin ang laman ng inyong balat ng masama; at iyon ay magiging tanda ng tipan sa pagitan ko at ninyo. Genesis 17:11.

Ang mga gitnang bahagi ng apat na talata mula sa mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa sa Biblia ay kinapapalooban ng tatlong talata upang mabuo ang diwa ng gitnang bahagi.

Ito ang aking tipan, na inyong iingatan, sa pagitan ko at ninyo at ng iyong binhi pagkamatay mo: Bawat lalaking sanggol sa inyo ay tatanggap ng pagtutuli. At inyong tutuliin ang laman ng inyong balat ng masama; at ito'y magiging tanda ng tipan sa pagitan ko at ninyo. At ang may gulang na walong araw ay tatanggap ng pagtutuli sa inyo, bawat lalaking sanggol sa buong panahon ng inyong mga salinlahi, maging yaong ipinanganak sa bahay, o binili sa salapi mula sa sinumang taga-ibang lahi, na hindi mula sa iyong binhi. Genesis 17:10–12.

Ang isang tanda ay isang sagisag, na kumakatawan sa isang watawat. Ang talata ay tungkol sa watawat, na siyang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang sanggol na lalaki ay dapat tuliin sa ikawalong araw, kung paanong ang tipan ni Noe ay kasama ang walong kaluluwa sa daong, sa gayon ay ginagamit ang bilang na walo upang pag-ugnayin ang tipang Noachian at ang tipang Abrahamiko. Sila ay dapat maging mga taga-Filadelfia, sapagkat sila ay dapat tuliin, na kinikilala ni Pablo bilang sagisag ng pagpapapako sa laman. Kapag ang laman ay naipako na sa krus, ang Pagka-Diyos ni Cristo ay nasa loob, at ang pinagsamang iyon ang siyang watawat; sapagkat gaya ng sinabi ni Sister White, “Kapag ang karakter ni Cristo ay ganap nang naipakita sa Kaniyang mga anak, Siya ay babalik upang kunin sila.”

“Ang kalikasang pantao ay tiwali, at makatarungang hinahatulan ng isang banal na Diyos. Ngunit may inilaan para sa nagsisising makasalanan, upang sa pamamagitan ng pananampalataya sa pagtubos ng bugtong na Anak ng Diyos, siya ay tumanggap ng kapatawaran ng kasalanan, makasumpong ng pag-aaring-ganap, tumanggap ng pagkukupkop sa sambahayan ng langit, at maging tagapagmana ng kaharian ng Diyos. Ang pagbabago ng pagkatao ay ginagawa sa pamamagitan ng pagkilos ng Espiritu Santo, na gumagawa sa taong kinakasangkapan, na sa kaniya ay itinatanim, ayon sa kaniyang hangarin at pahintulot na ito ay maganap, ang isang bagong likas. Ang larawan ng Diyos ay naibabalik sa kaluluwa, at sa araw-araw siya ay pinalalakas at pinapanibago sa pamamagitan ng biyaya, at higit at higit na pinagkakaloobang maipamalas nang lalong ganap ang likas ni Cristo sa katuwiran at tunay na kabanalan.”

“Ang langis na lubhang kailangan ng mga kinakatawanan bilang mga hangal na dalaga ay hindi isang bagay na ipapahid lamang sa panlabas. Kailangan nilang dalhin ang katotohanan sa santuwaryo ng kaluluwa, upang ito'y makapaglinis, makapagpino, at makapagpabanal. Hindi teorya ang kanilang kailangan; kundi ang mga banal na aral ng Bibliya, na hindi malabo o watak-watak na mga doktrina, kundi mga buháy na katotohanan, na sumasaklaw sa mga walang hanggang kapakanan na nakasentro kay Cristo. Sa kaniya naroon ang ganap na kabuuan ng banal na katotohanan. Ang kaligtasan ng kaluluwa, sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, ang siyang saligan at haligi ng katotohanan. Yaong mga nagsasagawa ng tunay na pananampalataya kay Cristo ay ipinahahayag ito sa pamamagitan ng kabanalan ng pagkatao, sa pamamagitan ng pagsunod sa kautusan ng Diyos. Nauunawaan nila

na ang katotohanan gaya ng nasasa kay Jesus ay umaabot hanggang langit at sumasaklaw sa kawalang-hanggan. Nauunawaan nila na ang pagkataong Cristiano ay dapat kumatawan sa pagkatao ni Cristo, at mapuspos ng biyaya at katotohanan. Sa kanila ay ibinibigay ang langis ng biyaya, na nagpapanatili ng isang liwanag na hindi kailanman nagkukulang. Ang Espiritu Santo sa puso ng sumasampalataya ang siyang nagpapaging ganap sa kaniya kay Cristo. Hindi isang tiyak na katibayan na ang isang lalaki o isang babae ay Cristiano sapagkat nagpapakita siya ng matinding damdamin kapag nasa ilalim ng nakapupukaw na mga kalagayan. Ang taong tulad ni Cristo ay may malalim, matatag, at mapagtiis na sangkap sa kaniyang kaluluwa, gayunma'y may pagkadama ng kaniyang sariling kahinaan, at hindi nalilinlang at naililigaw ng Diyablo upang magtiwala sa kaniyang sarili. Siya ay may kaalaman sa salita ng Diyos, at nalalaman niyang siya'y ligtas lamang habang inilalagay niya ang kaniyang kamay sa kamay ni Jesu-Cristo, at nananatiling mahigpit ang pagkapit sa kaniya.

“Nahahayag ang pagkatao sa pamamagitan ng isang krisis. Nang ipahayag ng taimtim na tinig sa hatinggabi, ‘Narito, dumarating ang kasintahang lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya,’ ang mga natutulog na dalaga ay nagbangon mula sa kanilang pagkakahimbing, at nahayag kung sino ang naghanda para sa pangyayaring iyon. Kapuwa panig ay nabigla, ngunit ang isa ay handa sa biglaang pangangailangan, at ang isa naman ay nasumpungang walang paghahanda. Nahahayag ang pagkatao sa pamamagitan ng mga kalagayan. Inilalabas ng mga kagipitan ang tunay na uri ng pagkatao. Ang ilang biglaan at di-inaasahang kapahamakan, pagdadalamhati, o krisis, ang ilang hindi inaasahang karamdaman o pagdurusa, ang anumang naglalapit sa kaluluwa nang harapan sa kamatayan, ay maglalantad ng tunay na kaloob-looban ng pagkatao. Mahahayag kung may tunay ngang pananampalataya o wala sa mga pangako ng salita ng Diyos. Mahahayag kung ang kaluluwa nga ba ay inaalalayan ng biyaya, kung may langis sa sisidlan na kasama ng ilawan.”

“Ang mga panahon ng pagsubok ay dumarating sa lahat. Paano tayo umaasal sa ilalim ng pagsubok at pagpapatunay ng Diyos? Namamatayan ba ng ilaw ang ating mga ilawan? o patuloy ba nating pinananatiling nagniningas ang mga ito? Handa ba tayo sa bawat kagipitan sa pamamagitan ng ating pakikipag-ugnayan sa Kanya na puspos ng biyaya at katotohanan? Hindi maibabahagi ng limang pantas na dalaga ang kanilang karakter sa limang mangmang na dalaga. Ang karakter ay dapat hubugin ng bawat isa sa atin bilang mga indibiduwal. Hindi ito maililipat sa iba, kahit pa ang nagtataglay nito ay handang gawin ang gayong pagsasakripisyo. Marami tayong magagawa para sa isa't isa habang nananatili pa ang awa. Maaari nating katawanin ang karakter ni Cristo. Maaari tayong magbigay ng tapat na mga babala sa mga naliligaw. Maaari tayong sumaway, magsansala, nang may buong pagtitiis at aral, na iniuwi sa puso ang mga doktrina ng Banal na Kasulatan. Maaari tayong magkaloob ng taos-pusong pakikiramay. Maaari tayong manalangin na kasama at para sa isa't isa. Sa pamumuhay nang may pag-iingat, sa pagpapanatili ng banal na pananalita at pag-uugali, makapagbibigay tayo ng halimbawa kung ano ang nararapat maging isang Cristiano; ngunit walang sinumang makapagbibigay sa iba ng sarili niyang hulma ng karakter. Lubos nating isaalang-alang ang katotohanang tayo ay maliligtas, hindi bilang mga pangkat, kundi bilang mga indibiduwal. Hahatulan tayo ayon sa karakter na ating nabuo. Mapanganib ang pabayaan ang paghahanda ng kaluluwa para sa walang hanggan, at ipagpaliban ang pakikipagkasundo sa Diyos hanggang sa oras na nasa banig na ng kamatayan. Sa araw-araw na mga pakikitungo sa buhay, sa

espiritung ating ipinahahayag, natin itinatakda ang ating walang hanggang kapalaran. Ang tapat sa pinakamaliit ay tapat din naman sa marami. Kung ginawa nating si Cristo ang ating huwaran, kung tayo ay lumakad at gumawa gaya ng ibinigay Niyang halimbawa sa Kaniyang sariling buhay, magagawa nating harapin ang mga banal na di-inaasahang pangyayaring darating sa ating karanasan, at masabi mula sa ating puso, ‘Hindi ang kalooban ko, kundi ang iyo, ang mangyari.’”

“Sa panahong ito ng pagsubok, ang panahong ating kinabubuhayan, dapat nating mahinahong pagbulay-bulayan ang mga tuntunin ng kaligtasan, at mamuhay ayon sa mga kondisyong inilagtag sa salita ng Diyos. Dapat nating sanayin at hubugin ang ating mga sarili, oras-oras at araw-araw, sa pamamagitan ng maingat na disiplina, upang gampanan ang bawat tungkulin. Dapat tayong maging pamilyar sa Diyos at kay Jesu-Cristo na kaniyang sinugo. Sa bawat pagsubok ay pribilehiyo nating dumulog sa kaniya na nagsabi, ‘Panghawakan niya ang aking kalakasan, upang siya’y makipagkasundo sa akin; at siya’y makikipagkasundo sa akin.’ Sinasabi ng Panginoon na higit siyang handang magbigay sa atin ng Banal na Espiritu kaysa ang mga magulang ay magbigay ng tinapay sa kanilang mga anak. Kung gayon, taglayin natin ang langis ng biyaya sa ating mga sisidlan kalakip ng ating mga ilawan, upang tayo’y hindi mapabilang sa mga inilalarawan bilang mga mangmang na dalaga, na hindi handang lumabas upang salubungin ang kasintahang lalake.” Review and Herald, Setyembre 17, 1895.

Ang watawat ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, na inilarawan sa pamamagitan ng pagtutuli kay Abraham at ng walong kaluluwang nasa ibabaw ng daong, ay ang matatalinong dalaga sa talinghaga na sakdal na sumasalamin sa karakter ni Cristo sa nalalapit na krisis. Tunay na angkop na tinapos ni Sister White ang sipi sa pamamagitan ng pagsipi kay Isaias, sapagkat ito ay isang talata na tuwirang tumutukoy sa panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Sa araw na yaon ay awitan ninyo siya, Isang ubasan ng pulang alak. Akong Panginoon ang nag-iingat niyaon; didiligan ko iyon sa bawat sandali: baka may manakit doon, aking iingatan iyon gabi at araw. Ang poot ay wala sa akin: sino ang maghahain laban sa akin ng mga dawag at mga tinik sa pakikipagdigma? Ako’y lulusob sa gitna nila, susunugin ko silang magkakasama. O hayaang kumapit siya sa aking kalakasan, upang siya’y makipagpayapaan sa akin; at siya’y makikipagpayapaan sa akin. Kaniyang palalaliming mag-ugat ang mga nagmula kay Jacob: ang Israel ay mamumulaklak at mag-uusbong, at pupunuin ang ibabaw ng sanglibutan ng bunga. Sinaktan ba niya siya gaya ng pagsakit niyaon sa mga sumakit sa kaniya? o pinatay ba siya ayon sa patayan ng mga pinatay niya? Sa takda, kapag ito’y sumisibol, pakikipagtatalunan mo ito: pinipigil niya ang kaniyang marahas na hangin sa araw ng hanging silangan. Dahil dito nga ay mapapawi ang kasamaan ni Jacob; at ito ang buong bunga ng pag-aalis ng kaniyang kasalanan; kapag ginawa niyang gaya ng mga batong-apog na nadurog ang lahat ng mga bato ng dambana, ang mga sagradong punong-kahoy at mga larawan ay hindi na mangakatayo. Gayon ma’y ang bayang nakukutaan ay magiging wasak, at ang tahanan ay pababayaan, at iiwang gaya ng ilang: doon manginginain ang guya, at doon siya hihiga, at lalamunin ang mga sanga niyaon. Kapag ang mga sanga niyaon ay natuyo, ang mga iyon ay babaliin: ang mga babae ay magsisiparoon, at sisilaban ang mga iyon: sapagkat ito’y bayang walang unawa: kaya’t siya na gumawa sa kanila ay hindi mahahabag sa kanila, at siya na humubog sa kanila ay hindi magpapakita sa kanila ng lingap. Isaias 27:2–11.

Sa “araw ng hanging silanganan,” kapag ang kasamaan ni Jacob ay nililinis, at ang isa pang uri ng “bayang walang pagkaunawa” ay tinitipon at sinusunog, ay siyang panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Sa panahong iyon, ang sinumang nagnanais na makipagpayapaan kay Cristo ay magagawa iyon, ngunit ang mga huling pagkilos ay mabilis.

Ang mga saserdote ay dapat tatlumpong taong gulang nang sila’y magsimulang maglingkod, at ang isang daan at apatnapu’t apat na libo ay ang maharlikang pagkasaserdote ni Pedro na nagpapanibago ng tipan sa Diyos sa mga huling araw.

Kayo rin, na gaya ng mga batong buháy, ay itinatayo bilang isang espirituwal na bahay, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal, na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo. 1 Pedro 1:5.

Ang mga saserdote ay inihanda upang maglingkod sa loob ng walong-araw na paglilingkod ng pagpapahid; kaya, ang bilang na walo ay isang sagisag ng pinahirang pagkasaserdote na nasa loob ng kaban.

Ang Tungkod ni Aaron

Ang pinahirang pagkapari ng isang daan at apatnapu’t apat na libo ay kinakatawan sa loob ng kaban ng tipan bilang tungkod ni Aaron na umusbong. Nang umusbong ang tungkod ni Aaron, nagbigay ito ng pagkakaiba sa pagitan ni Aaron at ng ibang mga tungkod ng mga lipi ng Israel na hindi umusbong. Sa Kasulatan, ang ulan ang nagbubunga ng pag-usbong ng mga halaman.

Lahat ng mga propeta ay tumatalakay sa mga huling araw, kaya ang tungkod ni Aaron ng pagkasaserdote ay kumakatawan sa pagpapahid sa isang daan at apatnapu’t apat na libo sa isang kalagayang nakaayon kay Elias sa Carmel at sa mga Millerita noong 1844. Tinutukoy nito ang sandali na may malinaw na pagkakaiba sa pagitan ng tunay at huwad na mga mensahe ng huling ulan. Ang pagkakaibang iyon ay ginawa ni Joel nang kaniyang tukuyin na ang “bagong alak” ay inihawalay sa isang uri. Ang uri na pinutulan ng bagong alak sa kanilang mga bibig ay ang mga lasing ni Isaias ng Ephraim. Sila rin yaong nagparatang na ang mga alagad ay mga lasing noong Pentecostes, at sila ang mga mapanghimagsik noong 1888, na sumunod sa kanilang mga ama, na siyang mga mapanghimagsik noong 1863. Ang lahat ng mga linyang iyon ng hula ay umaayon sa linyang tinukoy ni Sister White na nagaganap kapag napagtanto ng sanlibutan na ang Adventismo ay may kaalaman tungkol sa mga bolang-apoy ng Nashville sa humigit-kumulang na isang daan at dalawampu’t limang taon at walang sinabi.

8, Walumpu at 81

Ang bilang na tatlumpu at ang bilang na walo ay mga sagisag ng pagkasaserdote ng isang daan at apatnapu’t apat na libo na siyang watawat ng mga huling araw, na kumakatawan sa pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao. Ang bilang na walo ay ikapu ng bilang na walumpu, na siyang bilang ng walumpung magigiting na saserdote na, kasama ang dakilang Saserdote, ay sumalungat kay haring Uzziah, na nagtangkang magsunog ng kamangyan sa banal na dako. Ang walumpu’t isa ay kumakatawan sa Pagka-Diyos na kaisa ng pagkatao sa konteksto ng pagkasaserdote ng iglesiang

matagumpay. Ang kasaysayan ng paghihimagsik ni Uzziah ay nag-uugnay sa pagkasaserdoteng iyon na may bilang na walumpu't isa sa mismong krisis na umaayon sa paghihimagsik ni Ptolemy kaagad matapos ang labanan sa Raphia. Tinutukoy ng lahat ng mga propeta ang mga huling araw, kaya ang pagkasaserdote ng Pagka-Diyos na kaisa ng pagkatao, na siyang pagkasaserdote ng iglesiang matagumpay na binubuo ng walumpung taong saserdote at isang Banal na Dakilang Saserdote, ay natutukoy sa kasaysayang nagsimula noong 2014 nang pasimulan ang Digmaan sa Ukraine.

Ang gitnang kabanata ng labindalawang-kabatanang hanay ng Genesis ay ang kabanata labimpito. Ang gitnang talata ng labindalawang-kabatanang hanay ay ang talata dalawampu't dalawa. Ang talata dalawampu't dalawa ay nagmamarka ng malinaw na wakas ng isang pag-uusap sa pagitan ng Diyos at ni Abraham na nagsimula sa talata uno, sa gayon ay itinatakda ang talata dalawampu't dalawa bilang wakas ng isang propetikong hanay na nagtataglay ng tatak ng dalawampu't dalawang titik ng alpabetong Hebreo. Ang gitnang talata ng hanay na dalawampu't dalawang talata ay ang talata labing-isa, na siya namang gitna ng tatlong talata na tumutukoy sa pinakatanda ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Samakatuwid, ang talata labing-isa ang gitna ng tatlong natatanging talata, at ang talata labing-isa ang naghahatid ng pangunahing katotohanan hindi lamang ng dalawampu't dalawang talata, kundi gayundin ng tatlong talatang kinaroroonan nito, sa gayon ay itinatakda ang talata labing-isa at dalawampu't dalawa bilang simula at wakas ng pangunahing kaisipan. Kaya, ang talata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa sa kabanata labimpito ang pangunahing paksa ng mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa.

Ang gitna ng mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa sa aklat ni Mateo ay ang kabanata labing-anim.

Nang magkagayo'y pinagbilinan niya ang kaniyang mga alagad na huwag nilang sabihin kaninuman na siya si Jesus ang Cristo. Mateo 16:20.

Gaya ng sa pinakagitna ng Genesis, minamarkahan ng ikadalawampung talata ang katapusan ng isang tiyak na pag-uusap na nagsimula sa ikalabintatlong talata nang dumating si Cristo at ang mga alagad sa Cesarea Filipos.

Nang dumating si Jesus sa mga hangganan ng Cesarea Filipos, tinanong niya ang kaniyang mga alagad, na sinasabi, Ano ang sabi ng mga tao kung sino ako na Anak ng tao? At sinabi nila, Ang sabi ng ilan ay ikaw si Juan Bautista; ang ilan naman ay si Elias; at ang iba ay si Jeremias, o isa sa mga propeta. Sinabi niya sa kanila, Ngunit ano ang sabi ninyo kung sino ako? At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Pinagpala ka, Simon Barjona: sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin naman sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban sa kaniya. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit: at ang anomang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit: at ang anomang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit. Nang magkagayo'y ipinagbilin niya sa kaniyang mga alagad na huwag nilang sabihin kanino man na siya si Jesus na Cristo. Mateo 16:13–20.

Raphia at Panium

Hindi lamang na ang gitnang talata ni Mateo ay kumakatawan sa isang natatanging usapan at paksa, kundi kung paanong ang simbolismo ng tipan sa patotoo ng Genesis ay umaayon sa labanan sa Raphia, ang pag-uusap ni Mateo ay nagaganap sa Caesarea Philippi, na siyang Panium. Ang Panium sa talata labinlima ng Daniel onse ay ang gitnang bahagi ng labindalawang-kabanatang hanay ni Mateo, at ang Raphia sa talata labing-isa ng Daniel onse ay ang gitnang bahagi ng labindalawang-kabanatang hanay ng Genesis.

Ang 250 taon na nagsimula noong 457 BC ay nagtapos noong 207 BC, ang gitnang punto sa pagitan ng Raphia sa talata labing-isa at Panium sa talata labinlima, na siyang dako kung saan nagtatagpo ang tanda ng pagtutuli ni Abraham at ang pagpapahayag ni Pedro tungkol sa Mesiyas. Sa linya ng aklat ni Mateo, pinatotohanan ni Pedro ang kaniyang pagkilala kay Cristo, ang Anak ng Diyos, sa Kaniyang bautismo.

Ang Simon ay nangangahulugang “isang nakaririnig,” at ang Barjona ay nangangahulugang “anak ng kalapati.” Si Simon ay isa na nakarinig ng mensahe ng bautismo ni Cristo, nang bumaba ang Espiritu Santo sa anyo ng isang kalapati. Ang bautismo ni Cristo ay nagpatotoo nang pauna sa Agosto 11, 1840, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis 10. Ang gayunding anghel ay bumaba noong 9/11. Si Pedro ay kumakatawan sa mga kumikilala sa 9/11 bilang mensahe ng pagsubok para sa salinlahi ng isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Si Pedro ay kumakatawan sa mga gumagamit ng metodolohiyang taludtod sa ibabaw ng taludtod. Siya ang “anak” ng kalapati, kaya bilang isang anak ay sumasagisag siya sa huling salinlahi. Si Pedro ay isang sagisag ng huling salinlahi, at sa simbolikong pagbilang ng kaniyang pangalan ay kinakatawan niya ang isang daan at apatnapu’t apat na libo. Si Pedro ay kumakatawan sa pangwakas na salinlahi na nakaririnig ng mensahe ng pagpapalakas kapag si Cristo ay lumilitaw sa propetikong linya. Kinilala ni Pedro ang mensaheng kaugnay ng bautismo ni Cristo, at sa gayon ay natukoy ni Pedro si Jesus bilang ang pinahiran, na siyang Mesiyas sa Hebreo at Cristo sa Griyego. Si Pedro ay kumakatawan sa mga nakauunawa na ang anghel ng Apocalipsis dieciocho na bumaba noong 9/11 ay bumaba rin noong Agosto 11, 1840. Si Pedro ay kumakatawan sa mga nakauunawa sa 9/11 bilang isang palatandaang-hanggan na itinatatag lamang sa pamamagitan ng patotoo ng dalawa o tatlong linya.

Ang pangungumpisal ni Pedro ay na ang 9/11 ang tumutukoy sa pagdating ng ikatlong kapighatian, na siyang mensahe ng pagsubok para sa huling salinlahi. Ang pangungumpisal na iyon ang dako kung saan nagbabago ang pangalan. Si Abraham ay nasa Raphia at si Pedro ay nasa Panium, bago pa lamang ang krus. Sa pagitan ng Panium at ng krus, dadalaw si Pedro sa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Sa Panium binago si Simon na maging Pedro nang ibinigay niya ang kaniyang pangungumpisal tungkol sa mensahe ng pagsubok para sa kaniyang salinlahi. Para sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, ang mensahe ng pagsubok na iyon ay ang Islam ng ikatlong kapighatian na dumating sa kasaysayang makahula noong 9/11.

Ang pasimula ng pagsubok sa Adventismo ay nagsimula noong 9/11, at sa wakas ng pagsubok sa Adventismo ay kinikilala ng mensahe ng Islam ng ikatlong aba kung kailan at saan pinalitan ang

pangalan ni Simon. Ang mensaheng nauunawaan ni Pedro sa wakas, na inilarawan ng anino ng mensahe ng 9/11 sa pasimula, ay ang itinuwid na mensahe ng mga bolang-apoy ng Nashville. Doon dumarating ang kapistahan ng mga trumpeta kasabay ng pag-akyat ng watawat at ng saradong pinto ng Araw ng Pagtubos.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.